

Minya Klára

A szerelemről szellemi szempontból

A szerelem a férfi-nő kapcsolatok legfontosabbika, mert igen sok mindent magában foglal. E kérdéskör spirituálisan is lényeges, ezért megfelelő tárgyalásához szemlélődésünk horizontját a fizikai szinttől mint pl. a szexualitás, az érzelmeken át a szellemi fejlődésig tanácsos szélesíteni!

Kiindulópontul azt a tényt érdemes tudatosítanunk, hogy korunk embere az értelem területén sokkal eredményesebb, mint az érzelmek terén. Ezt úgy-szólván primitív közhelyek sokasága bizonyítja. Mi mindent teremtett az emberiség a technika terén, és a családok mégis képtelenek elfogadhatóan megoldani problémáikat. Ezt bizonyítják a válási statisztikák. Erre aztán időnként kitalálnak különféle „módszereket”, mint az együttélést, a kommunát, az önként vállalt lányanyaságot, a magányt stb., az emberek mégis boldogtalanok.

Kik és miért boldogtalanok? A nők? A férfiak? A családok? A gyerekek? Igen, külön-külön és együtt is azok. Nem egy nyelvet beszélnek. S bár a gyerekek isszák meg ennek leginkább a levét, mégiscsak a férfi-nő viszonytal kell kezdenünk, mert a gyerekek felnőve többnyire ugyanazokat a hibákat követik el, mint a szüleik. Nem is tehetnek mást, hiszen csak a rossz példát látják és tanulják el otthon, de a médiából is leginkább.

A hibák egyik oka nem is az egyének hibája valójában! Igen sok szempontból vizsgálták már a férfiak és a nők közötti különbséget, a reprodukcióban betöltött biológiai szerepüktől kezdve, az agyuk működésén át a társadalomban betöltött szerepeikig. Évszázadokig tartotta magát az a nézet, hogy a nő alacsonyabb rendű lény, „asszonyállat”. Hogy ez a vélekedés miért és hogyan alakulhatott ki, ezzel most nem kívánok foglalkozni. S bár még ma is sokan így gondolják, szerencsére egyre több az olyan ember, aki ha kicsit is ad a saját értelmi képességére, ezt ma már legalábbis nem hangoztatja úton-útfélen.

Ha visszatérünk a kiindulópontunkhoz, azt látjuk, amit a feministák is már régóta hangoztatnak, vagyis hogy jellegzetesen férfi-társadalomban élünk. A megállapításukat azonban ők is férfi szempontból, politikai, társadalomtudományi, szociológiai aspektusból fogalmazzák meg. (A biológiai különbségeket szeretik alábecsülni.) A feministák tehát azt mondják, hogy a férfiaké a politikai és a gazdasági hatalom, az uralkodó értékrendszert is ők határozzák meg stb., és sajnos igazuk is van! Spirituális szempontból is fontos ugyan a világi hatalom,

de nem a legfontosabb. Miért mondhatjuk szellemi szempontból is, hogy férfitársadalomban élünk?

Azt tudjuk, hogy a férfi és a nő egymást kiegészíti, mint a fényt az árnyék, bár ez látszatra megint csak a fizikai sík. Ha azonban a legmagasabb isteni szintre próbálunk figyelni, ott is hasonló jelenséget látunk. Maga a teremtés ugyanis az isteni kiáradással kezdődik, s a teremtés első mozzanata az ellentétpárok létrejötte, és ezzel minden létezésnek is az első mozzanatai közt találhatjuk a férfi és a női princípiumok létrejöttét. Ezt mutatja a majd minden vallásban megtalálható Szentháromság, aminek egyik oldala a teremtő, atyai akarat, a másik, amit a kereszténységben Szentléleknek szokás nevezni, eredetileg a befogadó, női oldal, a harmadik pedig a fiúi – fiúin itt, ebben az esetben, mivel általánosságról van szó, nem Jézus személyét kell érteni, hanem általában a gyermeket! - oldal.

Ez tehát már a teremtés kezdetében is megnyilvánuló kettősség, ami valójában a fizikai szintre is leképeződik. Az ember teremtéséhez, azaz egy új fizikai emberi test születéséhez ugyanis éppen egy – a nemzésre képes, azaz egészséges - férfi és egy hasonlóan ép, egészséges nő szükséges. Kettőjük EGY-esüléséből jöhet létre az új élet, a gyermek. (Az EGY itt a legfelső, legelső EGY-et jelenti.) Az EGY felé törekvés egyik útja a szerelem. Hiszen akkor élünk harmóniában, ha az ellentétek EGY-ensúlyban vannak, tehát ha a női és férfi oldalak egyesülhetnek. Az egyesülés fizikai aktusát - bár modern korunk lépten, nyomon emlékeztet rá – mégsem éljük meg eléggé kultúráltnan, mert ha úgy lenne, nem lenne rá szükség, hogy a vízcsapból is a szexre utaló képek és mondatok lepjék el mindennapi életünket!

Mit jelent e két oldal egyesülése ezután, ill. hogyan egészíti ki egymást szellemi szempontból a férfi és a nő? Úgy, hogy **a férfi igazából a fizikai és a mentális szinteken működik jobban, míg a nő az érzelmi vagy asztrális és az intuitív szinteken mozog otthonosabban.** Úgy gondolom, ez már önmagában is sok mindent megmagyaráz, de nézzük meg közelebbről is a dolgot!

Újfent kiindulópontunknál lyukadunk ki, miszerint korunk embere repül, a világűrre ostromolja, a technika terén hihetetlen gyorsasággal találja fel a jobbnál jobb gépeket. Hol történik mindez? A fizikai és a mentális (elme) szinten! S mindeközben az egyén boldogtalan! Mert már a nők sem vállalják fel azt, amire pedig spirituálisan alkalmasabbak. Ma inkább az a valamirevaló nő, aki karriert akar! A „felvilágosult”, tanult nők nem gyereket akarnak szülni, hanem pénzt akarnak csinálni, de azt sokat! Ezt bizonyítják a KSH legutolsó adatai is! Magyarországon a fiatal nők ma már nem gyermekvállalásra vállalkoznak szívesebben, hanem több szabadidőt akarnak, és önmegvalósításra (!) törekednek, amiben a gyermekeknek nem jut hely. Hiszen a fizikai világban ma nem ez az igazi értékmérő. Bocsánat, a szexuális *teljesítményt* kihagytam. Mert már számukra sem az érzések a fontosak ott sem! A szexualitás megítélésében kétségkívül az álszenteskedés áll az egyik oldalon, a másikon viszont a nemiség állati szintre való lecsúszását találjuk. Mégpedig tömegesen, hiszen nem lenne prostitúció és szex-biznisz, ha nem így lenne!

A prostitúció pedig megint csak korunk egyik neuralgikus pontja! Túl azon, hogy a bűnözés melegágya, amit minden jóérzésű ember elvet, sőt megvet, itt megint sokkal többről van szó. A „prostitúció” ugyanis eredetileg több ősi vallásban is a papnők egyik feladata volt. Hogy állíthatok ilyen szentségtörő dolgot – kérdezhetik. Hát maga az új élet nemzése nem szentség? (Sajnos ma nem mindig!) Az emberiség fejlődésének korai időszakában a papnők feladata volt megtanítani a testi szinten vegetáló embereket a **szerelemre**. Illetve nem véletlen, hogy *nők voltak azok, akik a szerelmet a templomban tanították*, mert ők tanították meg a férfiaknak a szerelem *érzelmi oldalát*. A szerelem ugyanis az életnek az a területe, ahol **a test és a szellem mellett a léleknek is** fejlődnie kéne!

Ma a szexualitás üzlet. Túl azon, hogy lesüllyesztették testgyakorlatok jól elvégzett sorozatára, amihez különféle könnyítő, segítő eszközök és könyvek kaphatók, amik a dolog biológiai részét tárják fel igen alaposan. Ezt nem lebecsülésként állapítom meg, hiszen a sport is és a mozgás is létszükséglet, éppúgy mint a szexualitás, mégis hiányoznak belőle a valódi értékek. (A pénzt ugyanis nem tekintem valódi értéknek, csak értékmérőnek!) Ezen a szinten nem arról szól a szerelem, hogy megismerjem előbb önmagammat és az igényeimet, valamint a lehetőségeimet, majd utána a szóba jöhető partnert igyekezzek ugyanilyen alaposan megismerni, és utána jöhet még az összehangolódás **minden** területen!

Bár nyilvánvaló, hogy a szexuális forradalomra szükség volt, de ez - nem véletlenül, hanem az anyagiassággal és a materializmus elterjedésével karöltve – öncélúvá vált. Olyannyira, hogy már a „modern” nők sem vállalják saját érzelmeiket, vagy csak a negatívakat. Ne tessék csodálkozni, ha inkább abortuszra mennek, helyett, hogy gyerekeket szülő gépekké válnának! Évszázadokig megtagadták a nőktől az önrendelkezést, mert a patriarchális társadalmakban szülniük *kell*ett! Kiskorúnak tekintették őket, akiktől elvették még a saját családnévüket is, és a vagyonukkal sem rendelkezhetek, mert a férjük gyámkodott fölöttük! Természetes visszahatása ennek, hogy mivel korábban az ő testük – minden nőé! - volt áru, vagy még az sem, mert értéktelen volt, eldobható, lecserélhető, most a nők maguk akarják eldönteni, hogy szülnék-e, ill. *mára a magzat élete helyett a saját életüket tekintik értéknek!* Azt mondják, hogy az emancipálódott nők verték szét a családokat, de ezzel szemben tessék csak arra a ma is sokat emlegetett szövegre gondolni, mi szerint a pénz számolva, az asszony verve jó. Ki ver évszázadok, ezredek óta kit?! S ha ma azt halljuk, hogy már a nők verik a férfiakat, hát nem csoda! A férfiak is magukba tekinthetnének némi önkritikával, s többre mennénk, ha nem csak a feminizmust hibáztatnánk ezért! Az agresszív viselkedés ugyanis még mindig nem annyira nőies, mint inkább férfias viselkedés!

A prostitúció kérdését törvényekkel próbálják megoldani, pedig itt jóval többről van szó. Amíg a férfi és a nő nem lesz egyenrangú, a maga másságával egyformán értékeket képviselő a társadalomban, amíg a férfiak és a nők nem

fogadják el egymást feltétel nélkül olyannak, amilyenek, és nem törekszenek egymás jobb megértésére és megismerésére, amíg az anyag – a pénz – a legfőbb érték, addig mindig lesznek férfiak, akik keresni fogják fizikai szükségleteik érzelmei nélküli kielégítését, és lesznek nők, akik ezt ki fogják elégíteni. *Együtt kell megtanulnunk a szerelem magasabb szintű művelését, de ez nem csak testről, és egyáltalán nem pénzről, hatalomról, üzletről – az adok-kapok önzően, taktikusan kiméricskélta értelmében – szól, hanem egymás kölcsönös megbecsüléséről, szeretetéről, és arról, hogy a dolgok nem rólam, hanem **rólunk** szólnak.* Úgy szólnak rólunk, hogy közben önmagunkat is jobban megismerjük, fejlesztjük saját lényegi tulajdonságainkat, de ez sosem a másik kárára történik, mert az ránk is visszaüt!

Ebben a nők éppen az anyaság jobb megértésével járhatnak elől. A férfi elv ugyanis mindig személyes, individuális kultúrát épít, és intellektuális belátásával nem igazán képes elfogadni a másikat. A másikon a másik kultúrát és embert, embercsoportokat értem elsősorban, de mindenfajta ép, egészséges – nem parttalan – **toleranciát. Az anya testesíti meg azt a mintát, ami ezt megvalósítja.** Hiszen az anyáknak több egymástól jelentősen különböző gyermekük lehet, akiket az anya egyformán elfogad és szeret, bár nevelgeti, terelgeti is őket! Mindenkori a nők, anyák voltak azok, akik a bosszú után lihegő és azt végrehajtó emberi kultúráinkban a legtöbbet szenvedtek. Bár „Keresd a nőt!”, mondja a régi mondás, és a nézeteltérések háttérben valóban sokszor a kicsinyes, intrikus nőket lehet megtalálni! Mégis az ő dolguk, felelősségük volt, hogy amíg férjeik, fiaik harcolnak, tovább vigyék a civil életet. A férfiak meghaltak, a nők szenvedtek. Tényleg ez kell nekünk?

Jó lenne tudatosítanunk, hogy a férfiak a fizikai és a mentális ügyek terén, a nők az érzelem és intuíció területén jobbak, de **ezek itt a fizikai életünk során mind egyenrangúak, egyformán fontosak!** Mindannyian azért születünk többször nőként is és férfiként is, hogy minden területen fejlődhessünk. **A szerelem művészete pedig azt jelenti, hogy mindegyik területen a lehető legjobban igyekszünk partnerünkkel együttműködni, segítjük egymást, hogy a lehető legtöbbet hozzuk ki magunkból és egymásból, ill. hogy lehetőség szerint még tovább tudatosodjunk, fejlődjünk együtt mindenben.** Éppen elég negatív karmát halmozunk fel magunknak azzal, ha tudatlanságból vagy figyelmetlenségből, de akár önhibánkon kívül is – merő jóindulatból - ártunk másoknak. Ezekért is meg kell fizetnünk, tehát érdemes meggondolnunk, hogy megéri-e még további karmát felhalmozni merő önzésből!

Még egy félreértés származott sajnos a fallikus szimbólumok használatából. Az ugyanis közismert, hogy termékenység szimbólumként meztelen női szobrocskákat ismerünk szinte minden korból éppúgy, mint férfiúi büszkeségüket mutogató szobrokat. Ám a Willendorfi Vénuszt – bocsánat – körberöhögik, mivel a mai női szépségideálnak nem felel meg, míg a fáraó nemi szervét tisztelni illik, mert az hatalmi szimbólum. Itt sokkal mélyebb dolgokról van szó! Mivel duális világunkban különvált **a férfi mint aktív, ható fél, és a nő mint**

befogadó, passzív fél, s e kettő teszi ki az egészet, ezért e kettő egyformán értékes és fontos! Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint Rudolf Steiner azon megfigyelése, hogy míg fizikai testünk pl. nő, addig étertestünk már férfi jellegű, és fordítva. Tehát már a fizikainál eggyel finomabb testünk ellenkező nemű, csak így vagyunk épek, teljesek, egészségek! Steiner a Rózsakeresztes szellemtudomány c. könyvének második előadásában arra hívta fel a figyelmet, hogy míg az állatok esetében az étertest jelentősen eltér a fizikai test formájától, addig az embernél annyi a különbség, hogy a jobb és bal oldal felcserélődik, és deréktól lefelé mutatkozik különbség. Majd ezt mondja: „A fizikai és az étertest közötti legnagyobb különbség az, hogy a férfi éterteste női és a nőé férfi.” (31. l.) Ezt az előadását 1909-ben Budapesten tartotta. Ebben az időben a prudéria még nem engedte meg, hogy egyértelműen kimondja, hogy a nemi szervek különböznek a fizikai és az étertesten. Igen meglepő kijelentés, vajon miért van ez a különbség? Mielőtt megválaszolnám, nézzük meg szellemi szempontból a különbséget!

A férfi nemi szerve a szellem kiáradó, teremtő elvét szimbolizálja, és elsősorban ezért fontos, nem pedig azért, amit vele a fizikai szinten művelnek, mert az a szellemi teremtéshez képest is másodlagos! Itt a fizikai világban is az élet teremtése a legfőbb szerepe, nem pedig az öncélú örömszerzés! Amikor a fáraó férfiasságát bemutatják az ábrázolásokon, akkor, mivel a fáraó Isten fia, éppen a teremtő ereje a fontos, ami egyben isteni, szellemi teremtőerő, nem pedig annak profán vonatkozása! A nőnek a teremtő/nemi szervei nem ilyen jól láthatóak, ezért csak másodlagos nemi jellege hangsúlyozható a művészi ábrázolásokon. Ez ma már a férfivágyak felkeltésének eszköze, de a **nők bájai** sem elsősorban ezt szolgálják, hanem **a termékenységükkel az élet továbbadását biztosítják!** Sajnálatos tehát, hogy az ilyen ábrázolások csupán a férfiak amúgy sem csekély „férfi-soviniszta” öntudatát dagasztják tovább, ahelyett, hogy felelősség érzetüket növelné a család iránt! Merthogy a férfi dolga valóban a családjáról való gondoskodás oly módon, hogy megszerzi a család megélhetéséhez szükséges dolgokat, míg a nőé a család összetartása, amit a tűz, mint az ősi elemek egyike szimbolizál. Tehát nem a fakanál, ami mellé néhány éretlen férfi lélek rendelné nejét, hanem a tűz, a fény, a melegség, az érzelmek őrzője és a *megvilágosodás jelképe*. (Nem véletlenül áll a Biblia elején, hogy mire teremtette Isten a férfit és a nőt!)

Miért olyan fontos az ember életében a szerelem és a család szellemi szempontból? Hogy ezt megérthessük, egy pillantást kell vetnünk a fizikai testbe történő leszállásra. A teremtéskor minden lény egy isteni szikrában, a monádban kap létezést. Ez egyre alább ereszkedve magára ölti az alsóbb szintek anyagát, és azokban is testet ölt. Így épülnek fel az atmikus, a buddhikus, a mentális, az asztrális és a fizikai testeink. Míg a monád „leér” a fizikai szintre, azaz mindezeket a testeket is magára ölti, az hosszú folyamat, mert mindegyik szintet meg kell ismernie *egy bizonyos* fokig. A fizikai szintre történő leszállás az ásványi létben történik, amit a növényi lét követ az asztrális szinten – ezért vannak érzései a növényeknek. Az állati lét az alsó-mentális szinten – ezért vannak értelmi

megnyilvánulásai az állatoknak -, és az emberré válás a felső-mentális szinten következik be az Istenhez „visszafelé tartó” úton. Mind az ásványok, a növények és az állatok is rendszerint tömegesen, csoportokban, csapatokban fordulnak elő a természetben. Ez a szellemi létükből következik, vagyis az állattal bezárólag a lények szellemileg csoportlélekként léteznek. A fizikai létük tapasztalataival az egyes egyedek az egész csoportlélek tudását gyarapítják. Amikor a lélek eléri azt a fejlettségi fokot, hogy egyéniesülhet, akkor válik emberré, individuummá, ha úgy tetszik, elidegenül a többi társától, individualizálódik. S mint ember megint megteszi a maga egyéni útját lefelé az anyagba, mert minél jobban meg kell azt ismernie. Majd amikor kimerítette a róla megszerzhető tudás tárházát, elindul – reinkarnációk sorozatain át – a szellemi világokkal való egyesüléshez. (Ha valaki olvasta pl. Szepes Mária Vörös oroszán című regényét, képet kaphat az egyes ember anyagba süllyedésének és az abból való kiemelkedésének az életek sorozatain való történéseiről.)

Miért volt szükség erre a kitérőre? Mert azt kell ebből látnunk, hogy az ember, az elidegenült individuum nem egyedül kezdi meg vándorútját itt az emberi világban, azaz eredendően egy kisebb csoporthoz tartozik már emberré válása előtt, s még valószínűbb, hogy a teljes egyéniesülés előtt már a teremtéskor egy párként létezik egy másik lényvel! Ez az alapja mindazoknak az elképzeléseknek, amelyek már az ókori idealista gondolkodóknál pl. Platónnál is felmerültek, miszerint az emberi lélek eredetileg hermafrodita volt, és kettészakadt egy nőre és egy férfira. Ez az alapja a duál-lelkek teóriájának is, s ezért mondják sokszor, hogy keressük a testvér-lelkünket, a másik felünket. Valójában csak egy lélek keletezik minden esetben a teremtés során, azaz egy monád! Azonban monádok csoportjai keletkeznek egy-egy lényegi, isteni tulajdonság köré csoportosítva, s a végső egyéniesülés előtt a két lélek együtt indul el tanulását, feladatait beteljesíteni. Ez lehet az oka annak a különleges ténynek is, amit a pszichológusok, sőt a reinkarnációs hipnózissal foglalkozó pszichológusok is tapasztalnak, hogy több életen át is előfordulnak szerelmi háromszögek, féltékenységek, mert keressük „lelkünk másik felét”.

A testek két különböző neműre való szakadásának döbbenetes izgalmas leírását adta Shirley MacLaine Camino című könyvében. A híres sztár Spanyolország északi részén megtett zárandokútja során különleges élményeket élt át egykori tanítója, szellemi vezetője segítségével, aki meditációiban visszavitte őt Lemúriába és Atlantiszra is korábbi életeibe. Ezekből a képekből az derült ki, hogy míg Lemúriában az emberek kétneműek voltak, Atlantiszon kísérletezték ki a lélek férfi és női testekre történő szétszakítását, és ott is hajtották végre Földünkön. Shirley tanítója szerint a teremtéskor ugyan kétneműekként lettünk megteremtve, de párokban. Tehát a párok mindkét tagja androgün volt, és ők lennének a lélektestvérek. Atlantiszban szellemi erők közreműködésével a testvér-lelkek szakadtak szét duál-lelkekké. Az történt ugyanis, hogy Lemúriában a kétnemű emberek lélek szinten megkeresték azokat a lelkeket, akik leszületni kívántak, majd megtermékenyítették önmagukat, és megszülték a leszületésre

váró lélek számára szükséges fizikai testet. Atlantiszra az akkori androgün, ön-maga által megtermékenyített Shirley várandósan érkezett, majd a szülést vezető vénék tanácsa szellemi energiáinak segítségével nem egy androgün, kétnemű kisbaba született meg, hanem Shirley teste megkettőződött: egy felnőtt férfi és egy felnőtt női testre vált szét. Ő maga csak férfi testben találta magát, míg lélektestvére kapta meg a női testet. Nem ők voltak az első férfi-nő páros, de az első duál-lelkek így váltak szét. A kétneműség arra adott lehetőséget, hogy megtanuljuk a spontaneitást, hogy önként átadjuk magunkat a másinak, az önzésünket legyőzve a szabad akarat gyakorlása közben szolgáljuk a másikat: a férfi a nőt, és a nő a férfit. **Ezzel megtanulhattuk volna egyben az Isten szolgálatát.** Sajnos Atlantiszon a fizikai világ annyira elvakította az emberpárokat, hogy ennek egyik következménye az lett, hogy annyira én-központúak lettünk, hogy elszakadtunk spirituális gyökereinktől, s még Atlantisz pusztulását is sikerült előidézniük önzésük folytán. Shirley leírása olyan drámai erővel jeleníti meg a történetet, hogy véleményem szerint bátran elfogadhatjuk igaznak még akkor is, ha nem minden pontosan így történt!

És ezen a ponton érthetjük meg Rudolf Steiner megfigyelését a fizikai és az étertestek eltérő nemi jegyeiről! Mert ha kétneműek voltunk, akkor valójában az étertestünk örzi másik nemünk jegyit, így tesz minket teljessé! Így válhatunk képessé arra is, hogy könnyebben azonosuljunk lelkünk másik felével.

A szerelem – mint az egyik legerősebb emberi érzés – miért lesz emberi létünk során az egyik legmeghatározóbb, legfontosabb érzésünk? Azért, mert az **isteni EGY-hez való visszatérésünk során már a felső-mentális szinten újra megtapasztaljuk azt, hogy valójában nem vagyunk egyedül. A felső-mentális szint az, ahol az emberré válás, az individualizáció megtörténik, s ez az szint is, ahol az isteni egység első mozzanatát átéljük.** Az ásványi, növényi és állati csoportlélek ugyanis csak egy kicsi csoportba való tartozást jelent, a felső-mentális szinten azonban átélhetjük az isteni egységet. Igaz ugyan, hogy itt még csak egy, esetleg két-három emberrel. Ők lehetnek szerelmeink, testvéreink vagy szüleink, a lélektársaink, de ez mindenképp az isteni egység átélését segíti elő, ez tehát a végzetes szerelmek alapja de egyben értelme is! Ahogy azonban feljebb emelkedünk e szellemi szinteken, egyre több emberrel élhetjük át a szellemi egység érzését, míg a legmagasabb szintre érve elérkezünk a minden és mindenki EGY, azaz az Abszolút Egység állapotához. **S ez a minden ember testvér gondolatának és tényének alapja.**

Térjünk azonban vissza a szerelem és a család témájához! Mint ahogy azt már említettem, a férfi a fizikai és a mentális, a nő az asztrális és intuíció szintjein jobb, ill. tevékenyebb. Ez egyben azt is jelenti, hogy ha minden oldalú fejlődést akarunk elérni, mind férfi, mind pedig női testben is többször meg kell születnünk, hogy minden testünket megfelelően fejlesszük. Ha azonban már megszülettünk nőnek vagy férfinak, a fajfenntartás ösztöne is „rákényszerít” minket arra, hogy életünket összekössük egy másik nemű emberrel. Ez pedig lehetőséget ad arra, hogy ne csak a fizikai testünk által meghatározott adottsá-

gainkat fejlesszük, hanem megtanuljuk ellenkező nemű párunk tulajdonságait is becsülni. Legalábbis ez lenne **a szerelem egyik spirituális jelentősége!** *Azaz a férfi tisztelje a nőben az érzelmeket és az intuíciót - nem véletlen, hogy a műzsák rendszerint nőneműek! -, a nő pedig tisztelje a férfiben a fizikai erőt és az értelmet, feltéve, ha mindezen tulajdonságok pozitívak, és jóra használják fel őket!* Ezzel ugyanis mindkét fél a benne kevésbé fejletten meglévő oldalakat is fejleszheti. Ha azonban valamelyik nem rovására a másik tulajdonságai túlsúlyba kerülnek, ettől mindkét nem tulajdonságai torzulni fognak!

Ezen túlmenően a szerelem és a család az a területe az életnek, ahol a legtöbbet tanulhatunk magunkról és a világról, mivel a maga sokféle boldog és boldogtalan állapotaival olyan lehetőségeket kínál emberi fejlődésünk szempontjából, amely által sok karmikus adósságot csinálunk és egyenlítünk ki. A partnerek az egyesülésre való törekvésük során megtanulhatják az első lépéseket az istenhez való visszatérés ösvényén. Ez pedig az az ösvény, amely egyben a szellemi öntudatra ébredéshez is elvezet. A fizikai élet tapasztalatai nagyon fontosak, mert belőle megtanulhatjuk, hogy *élet* vagyunk és *forma* is. A nő a magzat kihordójaként a formaépítő. Mint a művészek műzsája, ő az élet. Az otthon megalkotójaként a formát fejleszti, de az otthon szellemeként ő az élet.

A fizikai testben is pontosan érezzük a mindennel való egységünket, az összetartozást, ezért törekszünk itt is az egyesülésre, ami testi készletként is jelentkezik! Valójában **itt az egyik formában megnyilvánuló élet törekszik a másik formában megnyilvánuló étellel való kölcsönhatásra, összeszövődésre, amelynek során az élet magja, vagy csírája, vagy szikrája átvivődik az egyik formából a másikba. Ez történik a petesejt megtermékenyülése során, de ez a teremtés oka is minden szinten! Minél magasabb a szint, annál nagyobb az extázis az egység megvalósításában.**

Ez a másik oka a templomi „prostitúciónak”, vagyis hogy a papnők megtanították a férfiakat arra, hogy örömet szerezzenek a nőknek. Amikor ugyanis nem csupán a saját kielégülését keresi a férfi, hanem a nőnek is örömet szerez, akkor neki is jobb az együttlét, s nem csupán fizikailag, hanem minden szinten! (Amelyik férfi ezt már megtapasztalta, az pontosan tudja, miről van szó!) Ám ha emellett hiányzik a felek lelki és szellemi egyesülése, a kapcsolat hiányos lesz, a felek pedig boldogtalanok. A testi kielégülés a lelki és szellemi kielégülés nélkül hiányérzetet fog okozni, onnan pedig egyenes az út az elhidegülés és a válás felé. Ma már létezik a házassági szerződés, de sajnos még az sem biztosítja a házasság nem fizikai oldalainak kielégítő megoldását! Ezt csak lelki, szellemi „ráfordítás” oldhatja meg!

Az eredendő egység az alapja minden szeretetnek nevezett érzésnek, ami finomabb tulajdonságokat is képes felébreszteni, mint pl. belátás, önfeláldozás stb. Ami azonban a férfi és a nő egyesülése mögött van, az a bennük lévő és a rajtuk kívül lévő isten – mert ő mindenben és mindenkinben benne van – közötti viszony, ami az ÉN és a nem-ÉN viszonya, s ami minden formában és a természet minden világában megnyilvánul. A teremtő erő tüze, ami

akkor ébred fel, amikor két ember szerelmes lesz egymásba, arra használható fel, hogy ezt az erőt minden szinten felébressze. De ez nem azonos a testi vágygal, amivel ma sajnos oly gyakran összetévesztjük! Ez a szellemi erő a leg-egyetemesebb energia, ami a fizikai szinten a kundaliniben szunnyad a végbél-nyílás és a nemi szervek között, a gerincoszlop alján. És azért szunyókál, mert az ember fizikai teste sok esetben még nem készült fel arra, hogy minden gond nélkül beeressze magába. Vagyis **a kundalini energia felébredése a szellemi erőknek** olyan erejét jelenti, ami a durvább rezgéssel bíró anyagot elégeti, károsíthatja. Bár most a Föld és az emberiség rezgésszintjének emelkedési korszakát éljük, ez nem jelenti azt, hogy a magasabb rezgést mindenki önműködően megkapja! Ezért mindenkinek magának is tennie kéne. A rezgésszint emelkedése mindenkit érint, mindenki, aki él, emelkedik. És sokan azért jönnek még le fizikai testbe, hogy ők is itt lehessenek e sorsdöntő napokban. Ettől azonban a kundalini erő nem ébred fel mindenkinek a fizikai testében. Ezt az erőt ugyanis arra lehet használni, hogy a magasabb szellemi erők – pl. tisztánlátás – ébredjenek fel az emberben, és erre még nincs minden ember teljesen felkészülve.

A nemi aktust kísérő **gyönyör érzése azért van, mert a teremtő erőt ekkor koncentráltan, de a legegyszerűbb formában élhetjük meg a fizikai szinten**. Ahogy a szellemiség fejlődik az emberben, úgy növekszik feszültségének ereje. A promiszkuitás a „vadembernél” még nem okoz gondot, mert csak a fizikai szinten éli ki amúgy sem magas szellemi feszültségű teremtő erejét. A „civilizáltabb” ember nemi kicsapongása viszont károsíthatja a már finomodó lelki és szellemi testeit, s ez visszahat fizikai testére is, mivel feszültségével kontárokodik, az össze-vissza csapkod és kisül benne, mint egy villám. Sajnos ez aztán ugyanúgy károkat okoz, mint egy derült égből lecsapó, pusztító, maga körül mindent felégető villám. **A szexuális élet okozta károk elkerülésének módja a mértékletesség és a szeretet megvalósítása**. Az ősi társadalmakban azért vezették be a házassági szabályokat, mert ezek képesek voltak szabályozni ezt az energiát. S hogy **a házasság és a vele járó gyermeknemzés mekkora felelőség, szentség**, azt a ma egyes „primitív” népeknél is megtalálható pubertáskori beavatások bizonyítják. Ha összehasonlítjuk a civilizált világot ezzel a „primitív szokással”, akkor meg kell állapítanunk, hogy a primitívnek titulált népek mennyivel bölcsőbbek gyermekeik házasságra való felkészítésében!

Nem győzőm hangsúlyozni, hogy ez a teremtő élet mind tevékenységében, mind működésében elsődlegesen szellemi! Ezért van az, hogy maga a gyermek fogantatása is szellemi okokra vezethető vissza. Hiszen nem minden szülő örülhet a gyermekáldásnak. S vannak olyan szülők, akiknek pedig bőven kijut belőle, pedig nem kérik. Miért? Az első csoportban olyanok vannak, akik korábbi életükben megtagadták gyermeküket valamilyen módon. A második csoportban pedig azok vannak, akik most nem akarnak megtanulni lemondani, felelősséget vállalni másokért. **S ehhez jön még, hogy mind a születésnek, mind a halálnak megvan a maga mágiája, szertartása, aminek a szellemi minőségét meg kell ismerni, és igazi értékét kell megadni!** Sajnos ma ezek

meglehetősen formálissá váltak, mivel a régi szokások kiüresedtek, új tartalmú szertartásokat pedig még nem hoztak létre!

A teremtő impulzus szellemi eredetű, kifelé hatol saját isteni létének világából az emberi pszichén át a testhez és az érzéki tapasztalatok területére. Ezen keresztül tanulhatjuk meg, hogy hogyan használhatjuk energiáinkat, erőinket érzelmi és fizikai teremtő céllal. Ez egyben híd is, amelyen áthalad az emberi psziché, megerősödik, és az akarat és elme megtanulja, hogy férfi és nő társai legyenek egymásnak az élet teljességében.

A szerelemmel és a házassággal kapcsolatban a legkülönbözőbb nézetek uralkodnak, amik mindig a különféle felelősségérzetben és szokásokban gyökereznek. A házasságkötések mindig a szereteten alapulnak, de a szeretetet az ember tudata irányítja és korlátozza is.

A szeretetnek és a szerelemnek négy fajtáját különböztethetjük meg. Az **első** fajtának a *fő szempontját az érzékelés szabályozza*, az érzéki örömei játsszák benne a legnagyobb szerepet. Ez lehet fizikai vágy, érzélgősség, ami keveredik lojalitással, családszeretettel. Ez a fajta vonzalom erősen kötődik a formához, ezért sokszor ez az alkotó művészek élménye is. Valódi és őszinte rajongás ez, szent szerelem nagy magasságokban és mélységekben, de csapongó és rövid életű, mivel a legmulandóbb emberi tulajdonságokra épít. Ezért ez a fajta szerelem hamar elolvadhat vagy megváltozhat, mert a forma szépségének legcsekélyebb halványulása kiválthatja a csalódás érzését. Ebben az esetben megtanulandó lecke, hogy a formán túl is vannak szépségek, amelyeket értékelhetünk, és nem okozhatunk fájdalmat csapodárságunkkal.

Az újraszületések során az érzékelés kiemelt szerepét felváltja a **második** fajta megközelítés, a konkrét elme, az *objektív gondolkodás*. Ebben a szakaszban a személyes érzelmek keverednek az objektív eszmékkal. A szerelem érzését erősen befolyásolja a pénz, a tekintély, a családi vagyonok összekapcsolásának vágya. A számító gondolkodás nagyobb stabilitást nyújthat a házasságnak. Veszélybe kerülhetnek azonban az érzések, érzelmek, mert alárendelődhetnek az anyagi javak szempontjainak. Még ha különböző temperamentumú is a két fél, bizonyos kielégítetlenségi érzés is torzíthatja a viszonyt. Itt a megértés, a türelem a kifejllesztendő tulajdonság.

A **harmadik** esetben a magasabb *mentális képességek és az intuíció* erősödésével a szerelem már magasabb szinteken alapul, és ezért lényegesen tartósabb. Ugyanis a szeretett lény igazi természetének felismerésévé és örömévé válik. Az ilyen szerelem már nem tud ártani, és több életen keresztül is egymáshoz vonzza a párokat.

A **negyedik** típus az isteni szeretet, ami az egész világ szeretetét jelenti. Akik erre képesek, azok a szentek és a szellemi vezetők.

Természetesen a szeretetnek és a szerelemnek ezek a típusai nincsenek mindig ilyen tiszta formában, hanem keverednek, ráadásul az egyéni tulajdonságok, képességek, elkötelezettségek és korábbi inkarnációs tapasztalatok tarkítják, bonyolítják mindenkor a helyzetet.

Rómeó és Júlia a világ legbátrabb emberei voltak, amikor a gyűlölködés helyett a szeretetet választották még életük árán is. A mai modern kor emberének ugyanezzel a bátorsággal kell felvérteznie magát. Mert míg a korábbi korok kijelölték a férfi-nő kapcsolat határait, kereteit, formáit, addig ma ezt a nyugati civilizációkban, az individuumok korában minden párnak magának kell kidolgoznia. Ez pedig roppant bátorságot igényel, mivel ebben a viszonyban méretetünk meg a leginkább. Itt áruljuk el magunkról a legtöbbet, itt derülnek ki legkegyetlenebbül a gyengeségeink, de az erősségeink is. Ebben a nehéz és felelőségteljes helyzetben, kapcsolatban az igazi segítséget csak egymástól remélhetjük, ezért becsüljük meg egymást, s a vakító szerelem elmúltával köszönjük meg egymásnak a mindennapok apró-cseprő konfliktusait, ahol megtanulhatjuk a legfontosabb karmikus leckéinket is!